

„Blbost, kterou nikdo nemá rád,“ odpověděla Zůza. „Loučení bolí psi i lidi, a navíc je úplně zbytečné, protože ničemu nepomůže. Stejně se zase uvidíte, ať už se rozloučíte, nebo ne.“

„Jste si jistí, že se pro mě vrátí?“

„Na to můžeš vsadit fousky, kamaráde!“ ujistil mě Miki. „Teď máš dvě možnosti. Můžeš si to tady s námi pořádně užít, nebo si vlézt do boudy jako támhle Bady, svésit uši a vylézt, jen když se musíš zchladit v bazénu. Jinak by ti z toho vedra slezly všechny chlupy.“

„Věř nám, že ta první možnost je větší zábava,“ dodala Zůza a kývla hlavou směrem k obrovskému huňatému psovi, který se právě belhal k bazénu. Vypadal jako ploužící se hrozivá hromádka neštěstí.

Zlatá retríverka a dalmatinka, které se právě chladily v bazénu, zvedly hlavu, když se k nim velký šedý huňáč přiblížil.

„Potřebujete písemnou žádost, nebo si tentokrát ušetříme čas?“ zavrčel na ně Bady. Žádnou žádost nepotřebovaly. Opustily bazén bez jediného náznaku protestu. Huňáč se do něj vyčerpaně složil, položil si hlavu na packy a smutně zavřel oči.

„Posledně se pořádně doštěkali, než Elze došlo, že to s ním nemá cenu,“ podotkl Miki na adresu statné

dalmatinky, která odešla opodál a začala kousat míček spletený z provazů.

„Proč je tak zlý?“ zeptal jsem se.

„On není zlý,“ povzdechla si Zůza, „je jen smutný. Někteří psi takoví jsou, když se musí na nějakou dobu odloučit od svých páníčků. A Bady je tu už měsíc. Jeho páníček jel pryč do lázní, kam ho nemohl vzít s sebou.“

Bylo mi Badyho líto. Už teď se mi po Amálce stýskalo. Nedovedl jsem si představit, že bych bez ní měl

strávit celý měsíc. Nebo ona beze mě, vždyť co by si beze mě počala? Kdyby mě nebylo, ani by ráno nevylezla z pelechu. Usmyslel jsem si, že svou dovolenou využiju k tomu, abych Badyho rozveselil.

Už jsem se chystal jít s ním prohodit pár veselých štěknutí, když jsem zaslechl, jak se na druhé straně dvora otevírá branka. Dovnitř vběhl rozjařený a nejbělejší bígl, jakého jsem kdy viděl. Měl jen pár světle hnědých fliček na zádech a na hlavě. Na vodítku ho vedl malý rozcuhaný kluk s úsměvem od ucha k uchu.

„Je zpátky!“ vyštěkl Miki nadšeně a v tu ránu se rozběhl za nimi.

Zůza zůstala se mnou, ačkoli podle nadšeného kmitání jejího ocásku bylo vidět, že ji příchod té dvojice také potěšil. Asi mě tu nechtěla hned nechat samotného, když tu ještě kromě nich nikoho neznám. Fenky jsou v tomhle trochu jiné než my psi, proto nejspíš ona zůstala, zatímco Miki se bez rozmyslu rozběhl za příchozí dvojicí.

„Ten bígl je Sněhulka, je to trošku šílenec, ale je moc hodný. Jezdí na dovolenou jednou za dva měsíce. Vždycky na týden, když jeho páníček musí na služební cestu,“ vysvětlila mi.

Jakmile Sněhulka neměl vodítko, dostal Zůziným slovům a trošku jako šílenec se rozběhl po dvoře. Asi nikdy

jsem ještě neviděl tak malého pejska běhat tak rychle. Přeskákal celou překážkovou dráhu na jeden nádech a na druhý dech si to dal ještě jednou. Následně rychle zaběhl ke své boudě, aby se napil z misky, vyběhl zpátky na dvůr a zakotvil to u gumové psí kosti.

Miki mezitím vyskočil na zadní a předními tlapkami se opřel o toho kluka, který Sněhulku přivedl. Ačkoli využil celou délku svého těla, stále mu nedosahoval ani do poloviny stehen. Začali se spolu nadšeně vítat, jako by se dlouho neviděli. „A kdo je ten kluk?“ zeptal jsem se Zůzy.

„To je můj a Mikiho páníček, jmenuje se Maty. Poběž, seznámím vás!“ Než jsem stihl zareagovat, byla už Zůza u Matyho a skákala po něm stejně jako Miki. Nezbývalo mi, než se vydat za nimi. Ten kluk sice vypadal přátelsky, ale i tak jsem si dal na čas a postupoval jsem poněkud ostražitě.

Nechal jsem je, aby se mohli pořádně přivítat, protože vítání na rozdíl od loučení rozhodně nebyla blbost. Vítání všichni zbožňují a na těch třech to bylo obzvlášť vidět. Sedl jsem si poslušně pár metrů od nich, abych tu šťastnou chvíli nerušil.

Trvalo to jen pár okamžiků radostného skákání a mazlení, než se Zůza odpojila a rozběhla se ke mně. Miki se

k ní přidal a společně kolem mě oběhli dokola, aby na mě upozornili.

„Jé, ty budeš určitě Fliček, náš nový dovolenkář!“ spustil na mě ten kluk a dřepł si u mě. Natáhl ke mně svou horní packu a já k ní přiblížil čumáček. Voněl skoro stejně jako Sušák Karel. „Já jsem Maty, můj táta to tady vlastní. A já si s tebou budu hrát a chodit na procházky, dokud se zase nevrátíš zpátky ke své rodině, souhlasíš?“

Nemohl jsem si pomoci a musel jsem mu tu voňavou ruku olíznout. Vůbec nevypadal nebezpečně. „No jo, ty cítíš dobroty, vid’?“ usmál se a zašátral v kapse. Napadlo mě, že mít kapsy je vlastně docela užitečná věc. Sice mi to lidské převlékání pořád přišlo nepraktické, ale na těch jejich kožíšcích s kapsami něco je. Taky by se mi líbilo nosit si u sebe kapsy plné dobrot.

Když jsme já, Miki i Zůza dostali každý po jednom kousku sušeného masa, vydal se Maty se Sněhulkovým vodítkem do domu a nás nechal na dvoře. Jakmile jsme osaměli, moji dva jezevčí kamarádi se rozhodli, že mi ukážou i zbylá zákoutí psího ráje.

Z celého dvora jsem si nejvíc oblíbil malé oplocené místočko, kde stála moje bouda. Prostor kolem ní byl tak velký, že se tu klidně dalo i běhat. Vstoupili jsme do něj malými vrátky, o kterých mi Zůza prozradila, že na noc je

majitelé zavírají, abychom byli v bezpečí. Přes den byla však všechna vrátka otevřená, abychom se mohli vzájemně navštěvovat.

Nad vchodem do mé boudy visela cedulka s mým jménem a uvnitř jsem našel svůj vlastní pelíšek a hračky, které mi moje smečka přivezla z domova, aby se mi po nich tolik nestýskalo, a známá vůně mě uklidňovala. Před boudou stály dvě misky: Jedna s vodou a druhá byla k mému zklamání prázdná. Miki mě ale ujistil, že Matyho maminka všem dovolenkářům misky naplňuje každé ráno i večer.

„To jste celí vy psi,“ smála se nám Zůza, „myslíte jen na jídlo.“

Chtěl jsem se ohradit, že já přece myslím především na Amálku, když vtom se otevřely dveře od domu a ven vyšel zase Maty. Nesl kost obalenou sušeným masem, která se rozvoněla přes celý dvůr. Okamžitě se mi seběhly všechny sliny. Maty s ní ale místo k nám zamířil k Badymu, který už se stihl přesunout zpátky do své boudy.

„Už zase to jde zkoušet,“ nadhodil Miki směrem k Zůze a ta jen starostlivě zakňučela na souhlas. Nechápal jsem, o čem to mluví, ale vypadali příliš zaujatí děním, než abych si dovolil rušit je svým vyptáváním.